3e Jaar — Nr 3 — ZONDAG 19 Januari 1919 — 10 centiemen per nummer 5 fr. 'Jaars — Buitenland 7,50 fr. Aankondigingen 50 cs den regel. Notariesle 25 cs

't GETROUWE MALDEGHEM TELT MEER DAN 30,000 LEZERS. HET WAS HET GROOTSTE GEILLUSTREERD WEEKBLAD IN VLAANDEREN.

MET DE POST TOT EINDE 1919 5 FRANK.

't Getrouwe Maldeghem

DEN MEESTEN BIJVAL IN HET VLAAMSCHE LAND BRENGEN AANKONDIGINGEN IN 't GETROUWE TEGEN 50 CENTIMES DEN REGEL

AFSLAG BIJ HERHAALDE PLAATSING.

Vervangt tot aller tijd ook « Onze Kop » orgaan voor de Vlaamsche Hoogeschool te Gent, van vóór den oorlog.

Hoofdopsteller Victor De Lille, Maldeghem.

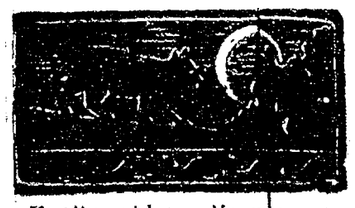

Er zijn soldaten die mar weten at ze erg gekweist zijn a de slag edaan is.

Zoo voelt heel de weeld zich u gekweist.

Alles is duurder dan inst den orlog, omdat alle bronn uitgeput zijn.

In Duitschland vooral s't erg. IJdele beurs, ijdele zinen, » nu s 't vooreerst ijdele maa en vanlaar algemeene omwenling.

Maar, 't mag niet zoo r komen lat onze groote schuldenaar, die e Duitsch is, niet meekunne bealen.

Men kan dus geen beje plezier ebben dat de Arsols e Spartaers verslaan en vice ersa,

(Arsol komt van Arbeider, en ol-daar, Spartakus kon van den riek, die wanhopig tegen de Poeinen vocht. Van eerkanten ijn 't Bolsjevieken, dook Mexinalisten heeten, 't ste zeggen annen die het meeste illen hebben.)

't Voornaamste is t ze ons unnen betalen en dat unne bemettelijke ziekte niet t ons overa, gelijk zij van Ruslad overgelagen is.

Daarom zegt Wilsonnet recht let beste is nu zoo g a w m o e l i j k l e v e n s m i d d e l e n e n d e n.

Laat ze maar zeere men!

* * *

De Vredesconferene begint laandag 20 Jan en zou eindn 14 Juli met DE VEDE.

De Fransche feestda zou dus e wereld feestdag zij Aangenoen.

Maar 't is wel te hopn. dat ze s maanden op voohand den d geven om de tafee dekken. En de Hollando-Belsche grens l opengaan, nu de erken toch uitgewisseld zijn.

* * *

De voornaamste puen hebben ij laatstmaal opgenmd.

Voor wat Zeeuwsvlaanderen treft, men spreekt u van inrnationaliseering. at versta niet goed.

Beter verstaanbaar dat de tol plaats van aan den raad voorn aan den plas, de schelde, zou n.

Luxemburgs Grootogin Maie-Adelheide is vanaren troon daald ten voordee van haar ogste zuster Charlje, die er k al niet zeer verlid op is, vermold zijnde met een stenrijksch ficier, prins van Pna

WAT « DEPUTE » ESTREE die vóór den oorlog Walen en Vlamingen ede scheiden te Geneve zie.

Hij zei:

« Als ik de Brabanonne hoorde, mudde ik mijn schours; 't Was slechte muzie en 't was al « Belgie hing niet samen. Er was geene belgische ziel.

« Twee vreemde talen. De Walen hebben geene taal, en de Vlamingen ook niet.

« De geleerde Walen gebruiken het Fransch dat bescheafd Waalsch is.

« De geleerde Vlamingen gebruiken het Nederlandsch ... Le Flamand est un idiome qui ressemble au Neerlandais

« De Regeering is Klerikaal door de schuld van de achterlijke Vlamingen, dus was zij tegen Frankrijk, tegen Waleland.

« Daarom heb ik de beslaurijke scheidling van Walen en Vlamingen voorgesteld.

« Nu spijt het mij dat ik dat gedaan heb. Nu spijt het mij alles wat ik vóór den oorlog gepeisd, gezegd en geschreven heb, tegen België, dat wij nu sedert twee jaar kwijt zijn...

. . . . . .

Dat zegde hij te Geneve, in de zaal van Plain Palais, 16 November 1918, feest van Koning Aalbrecht

Ik stond op om hem te vragen hoe de Brabanconne nu in een goede muziek was kunnen worden!!!

Maar hij was weg gelijk de wind.

Hij kwam van Rome met eene officieele zending, een weinig later was hij gezant te Sint Petersburg, morgen zal hij minister zijn, 't is nog te verwonderen dat hij het al niet is.

Waarom wilde hij den vooravond van den oorlog de bestierlijke scheidling?

Omdat stilaan het recht van de Vlamingen erkend werd, omdat hij voelde dat niet langer de Walen alleen meester van gansch het land konden blijven, en dat eindelijk de Walen zouden moeten Vlaamsch leeren.

* * *

Dat zijn dus die « Broeders, » waarmede wij een groot huisgezin vormen.

De haat tegen al wat Vlaamsch is, is zoo groot dat zij liever alleen hunnen pot koken, het huisgezin in twee trekken, dan hunne wederliefde te toonen.

* * *

Zoo spreken de Walen niet die onze Taal hebben geleerd en leerden beminnen.

Met de Taal hebben ze ook het Volk leeren beminnen en dat zijn de echte Belgen, gelijk al de Vlamingen zijn, en willen zijn, als 't in hunne macht is ook Fransch te leeren.

Als men hier tegenin brengt dat de Vlamingen meer voordeel hebben met hun Fransch dan de Walen met hun Vlaamsch, dan is het een bewijs dat die Walen meer liefde hebben voor hunnen zak dan voor het Belgische Vaderland.

En ook dat is geen waar dat er met het Vlaamsch niets te verdienen is.

Zie maar naar Holland, dat de Taal van Vlaanderen spreekt, en dat naar evenredigheid van zijn grondgebied, het rijkste land der wereld is.

En waarom willen Jules Destree en trawanten nu niet meer van de scheidling?

Is het uit Vaderlandsliefde?

Uit liefde voor hunne broeders de Vlamingen?

Foei!

Zij hebben nooit een gedacht van zulke zuivere Vaderlandsliefde gehad.

Nu willen zij van de scheidling niet meer omdat zij hopen met den oorlog weer alleen meester te zijn in België.

« Les carottes sont bonnes » zei de Wale en hij at al 't vleesch op...

De Vlamingen hebben nooit voor de scheidling geweest, noch vóór den oorlog, noch gedurende den oorlog, noch nu ook niet na den oorlog.

Als er nog slechte Vlamingen in 't land zijn, 't zijn deze van de « Eenheid » gelijk er nu een blaadje in Gent bestaat.

Eenheid! België één door de dood van Vlaanderen.

Dat men dan het schoone woord Eendracht op Belgies wapen uitvage en vervange door... Eenheid..

't Is de dood.

Wij willen het leven.

Es Hooger Leven is de School in eigen tale
Dat Volk en Koning drinke uit d'eigen gouden schale.

En van die Hoogeschool te Gent, daar waar alleen hare plaats is, wil len ze niet, de slechte vaderlanders, omdat zij vreezen het weldoende uitstralen van dat Leven, groot België ter eer.

Het liedje van de Marken,

Refrein:
De Marken, de Marken
Ze moeten nu der uit:
Weg is het duitsche varken,
Nu ook de duitsche duit.
Van liere liere liere
Van tiereliereluit...
Maar 't liedje is nog niet uit.

I

De Duitscher sloeg veel lasten
En was op « klauwen » doi,
Maar velen zich vergasten
Aan Marken d'handen voi.
En lei de Duitscher boeten,
Meer nog werd hij gelopt;
Was 't van betalen moeten,
't Geld lag toch dik verstopt!
Refrein: De Marken, De Marken, enz.

II

Maar hoe het kwam in d'handen,
Daar vroegen ze hier niet naar;
Al was 't rondult een schande,
't Was geld en daarmee klaar!
En stond hun Belgsch soldaatje
Zoo lang al in den kamp,
De Mark was 't kameraadje,
Dat loech met d'oorlogsramp!
Refrein: De Marken, de Marken, enz.

III

Oh, troost u, gij die lijden
In zuiver leven komt;
Oh zijt het, in dees tijden,
De 't meeste toch nog wont:
Ook molen draait wel trage,
Maar van al 't Judas geld
Zal hij eens rekening vragen:
De wordt wel eens herteld.
Refrein:
De Marken, de Marken,
Ze moeten nu der uit
Weg is het duitsche varken
Nu ook de duitsche duit:
Van liere liere liere
Van liere liere luit,
Maar 't liedje is nog niet uit!

Vrouw Victor De Lille.

Maldeghem, 10 Jan. 1919.

Inderdaad, vrouwken, het liedje is niet uit. En als de soldaten, die levend van den ijzer gekomen zijn, geen treffelijk loon ontvangen, minstens 5600 fr voor die heel den tijd in 't bloed en ijk te zijn geweest, dan is 't eene blijvende schande voor het land. (1)

Ook zij die lijden konden en het geld niet ontvingen dat hun rechtveerdig toekomt voor pachten enz., moeten bij 't grecht hun rechtmatigen steun kunnen terugvinden. Advies aan den minister van Rechtswezen. Wij zenden hem deze regelen met eene blauwe streep

Wat ook dient opgemerkt te worden: zij die zoo gereed waren om duitsche lasten en boeten te betalen, durven nu hunne gerechtigde belgische lasten weigeren!

Onrecht en onbeschaamdheid zijn in 't land meester.

Als ministers of volksvertegenwoordigers hun eigen loon verhoogen, moeten op gelijken voet de mindere ambtenaars en bedienden bedeeld worden.

Het is nochtans waar gebleken dat de volksvertegenwoordigers 100 fr. te weke meer krijgen.

Het is maar voor de dagen dat ze te Brussel moeten zijn, dewijl reis- en verblijfkosten nu zoo duur zijn.

Maar krijgen de afwezigen ook dien toeslag? Dat ware niet te verdedigen.

(1) De heer Vingerhoeds van Deurne bij Antwerpen zond ons daarover een welsprekend pleidooi. Als de burgerwachten 250 fr. krijgen voor drie maanden, waarom zouden de echte soldaten min krijgen? Ook de families der geaneuvelden moeten raimschoots betaald worden.

Onze medewerkers mogen 't niet kwalijk nemen als wij 't niet al opnemen. Zij mogen daarom niet laten ons voort te schrijven, wij maken er toch altijd gebruik van en de tijd zal komen dat wij wederom papier en letters genoeg hebben. Voor 't oogenblik beschikken wij over weinig kleine letters; ze zijn mee met den duitsch.

Dat er nu eene belasting op de oorlogswinst komt, is heel natuurlijk. Men zegt op de winst die vijf duizend francs lemands winst van vóór den oorlog overtreft.

Zwitserland neemt de helft van deze winst. Engeland zelfs 80 ten honderd!!

Na dit gezet was, ontvangen wij het dagorde, zeer vaderlandslievend en waarvan hier het slot:

Het is de plicht der Regeering de strijdende troepen te beloonen. Daarom heb ik besloten de extrabetaling vóor frontchevrons, die de bij het veldleger doorgebrachten tijd aanduiden, te verhoogen. Eene extra betaling zal worden voorzien voor elk chevron en deze, toegekend voor de twee eerste, zal vervierdubbeld worden.

Ten andere zullen aan de familien der soldaten dezelfde verstrekkingen worden toegepast, die aan de familien der officieren worden verleend.

Brussel, den 9 Januari 1919.

De minister van Oorlog.
(Gd.) MASSON.

— Of die chevrons nu 5000 fr. weerd zijn?

De Doode Bruid.

In Mijne Nachten en Dagen-feuilleton spreek ik van de begravene van Firenze. 'k Weet niet meer waar ik dat gelezen heb, maar 't zij hier in 't kort verteld:

De arme Donatello en de rijke Estella zagen malkander dood gaarne.

Maar Estella 's vader deed haar trouwen met een rijkeren man.

En zij stierf weldra van de pest, en zij werd ongekist begraven in den familiekelder.

Maar des nachts werd zij wakker en stond op van tusschen de dooden, die daar lagen, en zij hief den grafsteen op en ijlde in haar lijkwade naar het echtelijke huis, om binnen gelaten te worden.

En haar man deed de bovenvenster open en sprak tot de witte gedaante:

Keer terug in de eeuwigheid, gij, zalige vrouwe, ik zal morgen eene zielemisse voor u doen lezen met twee wassen keersen.

En dan ijlde zij kloppen op de deur van haar vader.

En deze riep door het bovenvenster:

Keer terug in de eeuwigheid, mijn zalig kind, ik zal morgen twee zielemissen voor u doen zingen met vier wassen keersen.

Kunt gij nu niet raden waar de arme weergekeerde naartoe moest?

Zij draalde niet lang en liep kloppen bij Donatello, den armen verstootene.

Kom binnen, mijne zalige beminde, fluisterde hij, en warm u bij 't vuurken.

En toen zij genoegzaam hersteld was, gingen zij beiden naar de kerk en trouwden malkander, want zij was opgeschreven in het boek der dooden en bestond aldus niet meer voor haren eersten man. En Estella en Donatello leefden lang en gelukkig.

BRAVO MANNEN!

— De katholieke Vlamingen van Antwerpen hebben de volgende verklaring onderteekend:

Wij willen een Belgenland onder welke nationale vlag broederlijk leven Walen en Vlamingen, die volle gelijkheid vorderen in rechte en in feite, die elk in hun moedertaal moeten geregeerd, bestuurd, onderwezen, gevonnist en aangevoerd worden; die als kinderen van één staat, vrij willen opgaan in stoffelijke, verstandelijke, en zedelijke welvaart.

Dit is het losgeld van het op 't slagveld vergoten bloed onzer broeders.

Dit is de prijs van den vrede tusschen Vlamingen en Walen, den vrede van het recht, die eendracht baart en macht.

Allerlei Nieuws.

— Een nieuw krediet van 3 miljoen 25,000 dollars werd aan België voor geschoten door Amerika.

De voorschotten aan Belgie gedaan bedragen reeds 255,145,000 dollars; het totaal der kredieten aan de Verbondenen door Amerika beloopt 8 588,773,702 dollars.

— Men gaat eene nationale inschrijving openen om aan Koningin Elisabeth eenen gouden sluier en aan Koning Albert een gouden eeredegen vol diamanten aan te breiden met Fransch opschrift: Le peuple Belge à son Roi,

Het Vlaamsch en telt daar niet dus ook niet de Vlaamsche centen.!

— Niet te veel soldaten voor de kazerne; het werk spant er te vele en 't is beter het land heropgebeurd dan al die militaire parade!

— In Kuregem kwamen meer dan 2000 beesten op de markt; de boeren van langs hier gingen ze aankoopen aan 5 fr. de kilo levend op.

— Wij ontvangen van verschillige vlaamsche vrienden lieve gedichten, maar die we niet plaatsen kunnen bij gebrek aan ruimte.

Denkelijk geven wij al die oorlogsdichtjes in een klein boekje, om nevens 't Getrouwe te verschijnen, wie iets eigenaardigs heeft, zende het.

't Zal ook bijval hebben, zoowel als Duipjesalmanak.

— DE GEKENDE VLAMING AUGUST VERMEYLEN zou tot de regeeringsraad benoemd zijn in het ministerie van Kunst en Wetenschappen.

Maar 't is niet waar.

Er is daar trouwens een Waalsche minister en die pakt geen andere dan Walen.

Dan moeten Anseele en Ruzette en al de Vl. ministers ook maar alleen Vlaamsche beambten kiezen.

Dan zoudet gij de Walen hooren roepen.

SOLDATEN HOOGSTUDENTEN

die reeds gedient hebben worden van dienst ontslagen en krijgen solde en kleeding om naar de hoogeschool te gaan.

Die nog niet gediend hebben zullen tusschen hunnen dienst naar schole gaan in de stad die zij verkiezen.

— 't Wordt BACHTEN DE KUIPE een echt schrikbewind. in de drie verleden nachten werden niet min dan vijf aanslagen op 't leven gepleegd op den weg Adinkerke-De Panne. Oister werdt een luitenant aangevallen maar hij heeft den aanvaller een vrijwilliger neergekogeld.

En voor geheel de streek Veurne-Diksmuide Nieuwpoort-Adinkerke zijn 15 gendarmen aangesteld, wijl duizende deserteurs, Duitsche krijgsgevangenen en uitgehongerde « volontaires de gamelle » er rondzwerven.

— PAARDEN — Nu de eerste bezending paarden voor België, in Vlaanderen is aangekomen, zullen er per week 4,000 gezonden worden. De Regeering heeft nog 25,000 Kanadeesche paarden aangekocht, die aan de Oostgrens zullen geleverd worden. Over een nieuwen koop van 60,000 Engelsche paarden en mullezels, buiten de reeds 50,000 bestelde trekdieren om, wordt thans beraadslaagd.

De paardenmarkt te Luik.

Voor de eerste maal geopend sedert 1914, had veel volk gelokt, doch de verhandelingen waren niet groot, Twee Ruissische paarden werden verkocht aan 1500 en 2500 fr. De poneys golden van 1700 tot 2000 fr, trekpaarden van 1800 tot 3200 fr. Paarden van middelsoort werden verkocht aan 1500 tot 2700 fr. en gewone paarden van 1800 tot 2300 fr. Ezels zijn verkocht aan 450 fr. en 700 fr. en mullezels van 700 tot 800

HULSTE. — Op de baan Ingelmunster Kortrijk op den Hoogen Doorn staat de gekende herberg « Den Ouden Haze ». Dinsdagnacht is daar ingebroken en zijn de bazin, die weduwe is, haar zoon en dochter vermoord, en de herberg in brand gestoken! Wanneer krijgen wij eene sterkere politie.

— TE GENT liepen al een paar maanden twee Belgische soldaten, gedeserteerd van het 2, linieleg.

Maandag waren zij bij twee alleen wonende dames op de Albertlaan binnen gegaan en hadden er na goed eten te hebben gehad, hun revolver gericht op Mad. Hennes. en waren aan 't rooven gegaan.

Op den toeloop van geburen moesten zij vluchten, en zijn later gelukkig geknipt kunnen worden in een kroegje.

WETENSCHAPPELIJK.

De Electriciteits fabrieken in Gent, maken zich klaar, om aan alle gemeenten in 't Meetjesland, die er nog geen hebben, electriciteit te verschaffen. En niet alleen in den kom van gemeenten, maar ook overal op den buiten.

Dit is van ongekende waarde. Niet omdat het electrische l i c h t, het zindelijkste en beste is, waar om de goedkoope k r a c h t.

Even onmisbaar als de regen, is de electriciteit voor den landbouw.

Er zijn streken in het buitenland, waar de ijzeren masten naar elk huisje toeloopen, en er met een duw op den knop gedorschen, geschoond en gemalen wordt, stroo geschroold en bieten gesneden, melk gemolken en ontroomd, boter gekarnd en gekneed. de waschte gedraaid en gestreken wordt.

De werktuigen zijn eenvoudig en het stroom verbruik komt hoogstens op 5 centimen om een karn te karnen en mag niet meer dan 3 fr. kosten om 10 uren te dorschen.

Op de verst gelegen hoekjes, moet de vlasser electrisch brakelen en zwingelen, de wagenmaker zijn wiel bossen draalen, de smid booren en blazen en moet men de electromoto-

---

(5)

Mijne Nachten n Dagen

in Krijgsgevangenschap.

door VICTOR DELILLE

Laud deat i de Rechten (Hoogeschool van Geneve)

Ik schrijf Mijne Nachten... af uit mijne dagboekjes, vandewelke ik een een verloren heb, ik meende zondage (15 jan. 1919) reeds mijn verlocht van den Rijne vertellen, maar daar brengt de tre post mij enen brief van M Déle Minnaert, oofdopsteller van de gazette van hielt, en 'k voele dat nog niet oo zeere mag wegloop van die oede Thieltsche stede, e mij sinds 5 jaren als een tweede ader stede

Ik Ben daar immers « getrouwd » n nog wel door dienzelen heere Minnaert, die destijds zoveel en zoo oed over mij en 't Oouwe geschreven had in zijne Gazette, dat daar eene van zijne lezeressen ich had laten vangen, la wat hij elf voorzeker niet had gelad.

Vader De Zutter 'n liechter zoo mmakkelijk zijn dochter niet halen.

» Zoo verre! zeide hij, ware dat an nog door nen pater komen! »

Maar zij: Is 't niet veel beter nog dat, 't recht uit mijn herte komt! had zij gezegd.

Ze had mij dit alles zoo stilletjes verteld, onder het Halletorenken, dat daar nu nog stond, een dertig stappen van mijn strooleger. Ik wist dat het daar nog stond, alhoewel ik het niet kon zien en ik hoorde zijn beiaardeken, alhoewel zijne twintig klokjes door de Duitschers waren stille gelegd.

M. Minnaert schrijft me nu wat hij in mijn eerste droeve dagen gedaan had om bij mij te geraken en hoe de Duitschers hem overal geweigerd hadden, en hoe dan zijn schoonbroeder, M. Van Landeghem, die bureel overate is op het arrondissementscommissariaat, mij vluchtig was komen vaarwel zeggen in 't opstappen van de tram die mij moest wegvoeren, maar dat, zoo het scheen, ik hem niet herkend had: Ik ben 'n beetje alzoo ik 'n kenne de menschen niet zoo goed als zij mij kennen, en ook dien avond was ik gelijk dood, en de doode kent de menschen heelemaal niet meer..

Maar heel dood, neen, ik geleek meer aan eenen stervende, want die hebben zulke manieren, dat, als zij niet meer kunnen zien, zij alles weten wat rond hen gebeurt, of dat zij nog tamelijk goed ziende, van niets meer

---

besef hebben.

Ik wist dat ze achter die blinde vensters van mij doente waren, ik wist dat, wanneer ik tusschen de soldaten opgeleid werd, en ik geen levende ziel op strate zag, toch honderde oogen mij achtern keken.

In het oude Firenze gingen de menschen bij het voorbijtappen van eene begraving, het lijk, uit ongekist op de berre lag, met de hand raken ten teeken van vriendschap, onbenaauwd, al was het een vijand, die dood was van de pest. Dat dierf, dat mocht, men hier niet voor mij, die nog levende was. Wie mij van verre zag, vluchtte integendeel in het naaste deurken weg...

O Thielt, o, M Minnaert, wat waren wij ver van die dagen, zoo jong toch nog geleden, dat gij mij van de straat oprapte om aan de feestafel te komen aanzitten van uw zendagskind, minister Van de Vijvere, en de minister zelf in zijnen heildron van de persse sprak, omdat hij daar den opsteller zag van 't Getrouwe, en om mij ook te doen recht staan en een woordje te doen zeggen.

Lieve God, welke donkerheid nu na zooveel zonne, en waarom was het toch dat ik vóór de poorte van mijn ballingsoord, nog eerst eens in mijn lieve Thielt moest zijn...

Onder het Halletorenken, stond dokter De Zutter met, met mijn eigen zoon, van zes uren verre gekomen om zijn vader nog eens te zien. Zij wilden naar mij toe.. maar de soldaten deden een gebaar, om ze tegen te houden...

O wat was dat een heldhaftig gebaar van die fiere Germanen, tegen een kleinen jongen. Zeo fier was ook heel hun aanval tegen het kleine Belgie geweest.

. . . . . .

Vaarwel, Thielt!

Waarheen ik nu trok? Ik wist het niet, het kon naar de dood zijn: ze hadden reeds van fusillieren gesproken. In vredestijd is de pers alles, daarom is ze in oorlogstijd niets, en staat eerst en vooral bloot aan de wraak van het zwaard, dat vroeger voor haar — de pers — moest onderdoen.

Altijd zeker was 't dat ik naar het lijden ging, naar een hongerland, dat te weinig had voor zijn eigen, om iets over te hebben voor anderen, voor zijn vijanden.

Voor hoelang? God weet het. Een van mijn laatste slagwoorden in 't Getrouwe was: « De grootste verbondene van de Verbondenen is de Tijd. » Ik rekende drie jaren. Zou ik het zoolang uithouden? Maar moest ik daarom in den goeden tijd altijd gepreekt hebben van moed en opofferíng, om nu zelf den kop te laten zakken?

Was mijn leven niet altijd een strijd geweest?

Nu was 't de tijd, manneken, om eens te toonen wat gij nog meer kunt...

Met den brief van M. Minnaert kwam, ook een brief van M Juul Van Lantschoot, hoofdopsteller van 't Ros Belaard van Dendermonde.

Dat is een uit de school van 't Getrouwe, die er gekomen is. Hij noemde zich Juul De Zanteie, onze oudste lezers moeten zich dat herinneren. Hij schreef ons nu:

« De omstandigheden maken den man » zegt een soort van aangenomen waarheld; doch wat veel meer waar is, is dat men man moet zijn om van de omstandigheden gebruik weten te maken. Dat hebt gij nu ons klaar bewezen en dat verheugt ons... »

Ik haal die regelen van den Juul hier aan om de lesse die derin zit, voor de duizenden, die op dit oogenblik nog in moeilijke omstandigheden verkeeren, moeilijkheden die er altijd zullen zijn en die iedereen heeft of te goed heeft.

Ook is dat toch geen zelfverheffing, want het is eerst en vooral de plicht van dezen die de lesse spellen, hunne daden te laten zien.

Mijne Nachten en Dagen leggen dus aan eene echte lessespellerij te zijn. Geen nood, geloof ik. dat ik te preekachtig worde.

Maar gij zult moeten verdragen dat ik van den os op den ezel spring, van het ultimatum der Duitschers op den Kattenwegel van Maldeghem, van de Kathedrale van Reims op onzen Ouden Oriize (die in 't voorbijgaan gezegd, een harden kiets op zijnen oostkant gekregen heeft in het bombardement en toch toerde nog geen haar, al staat hij er haast duizend jaar,) van Deeske Maes en de bestierlijke scheidig in 't kamp van Holzminden, op Jules Destree, den waalschen volksvertegenwoordiger, vader van de bestuurlijke scheiding van België, en die te Geneve krokodille tranen kwam weenen over zijn kind.

Velen hebben gemeend en gewild dat ik, met mijn diploma in de Rechten, hier ging voortdoen en advokaat spelen.

Maar 'k wil u wat zeggen, 't is wel een beetje wat men noemt « sentimenteel » maar 't is waar: ik ben altijd al lachende opgestaan, te midden de grootste ellende, maar eenmaal, in 't laatste, wanneer ik reeds lang weer op de zachte wolle slaap werd ik wakker, gansch ontsteld en 'k weende bijna. Ik hadgedroomd dat ik